

دَ يَعْقُوبُ عَامَ خَطِّ

سلام

۱ ﴿١﴾ دَ خُدَائِيْ اَوْ دَ مَالِكِ عَيْسَىٰ مَسِيْحِ غُلَامِ دَ يَعْقُوبِ لِهٖ طَرَفِهٖ، هَغِهٖ دَوْلَسُو وَاړو قَبِيْلُو تِهٖ چِهٖ خُدَائِيْ پِهٖ خُدَائِيْ اَوْسِيْرِي، تُولُو تِهٖ دِ سَلَامِ وِي.

اِيْمَانِ اَوْ حِكْمَتِ

۲ ﴿٢﴾ اَتِيْ زَمَا وُرُوڼو! هَر كَلِهٖ چِهٖ تَاسُو پِهٖ قِسْمَا قِسْمِ اَزْمِيْسْتُوڼو كُنْبِي رَاگِيْر شُوئِي نُو پِيْر پِهٖ خُوشْحَالِيْ تِي زَغْمِي. ﴿٣﴾ خُكِهٖ چِهٖ تَاسُو تِهٖ مَعْلُومِهٖ دِهٖ چِهٖ دَا سَتَاسُو دَ اِيْمَانِ پِهٖ اَزْمِيْسْتِ كُنْبِي صَبْرِ پِيْدَا كُوِي. ﴿٤﴾ اَوْ صَبْرِ خِيْلِ كَارِ پُورِهٖ كُوِي دَ دِيْ دَ پَارِهٖ چِهٖ تَاسُو پُورِهٖ اَوْ كَامِلَانِ شِيْ اَوْ پِهٖ تَاسُو كُنْبِي دِ دَ هِيْخِ خَبْرِيْ كَمِيْ پَاتِيْ نَهْ شِي. ﴿٥﴾ خُو كِهٖ پِهٖ تَاسُو كُنْبِي پِهٖ چَا كُنْبِي دَ حِكْمَتِ كَمِيْ وِي نُو هَغِهٖ دِ تِي دَ خُدَائِيْ نِهٖ غُوَاړِي چِهٖ بَغِيْر دَ مَلَامْتُولُو نِهٖ تِي هَر چَا تِهٖ پُورِهٖ پِهٖ فَيَاضِيْ وِرْكُوِي، نُو هَغِهٖ تِهٖ بِهٖ هَمِ وِرْكُولِي شِي. ﴿٦﴾ خُو سَوَالِ دِ پِهٖ اِيْمَانِ سِرِهٖ كُوِي اَوْ هِيْخِ شَكِ دِ نَهْ كُوِي خُكِهٖ چِهٖ شَكِ كُوُونَكِي دَ سَمْنَدِرِ دَ هَغِهٖ چِيُو پِهٖ مِثَالِ دِيْ كُوْمِي چِهٖ دَ هُوَا پِهٖ زُوْر بِنَكْتِهٖ اَوْ پُوْرْتِهٖ كِيْرِي. ﴿٧﴾ دَاسِي سِرِي دِ دَا نَهْ گَنِي چِهٖ گَنِي مَاتِهٖ بِهٖ دَ مَالِكِ نِهٖ خَهْ پِهٖ لَاسِ رَاشِي. ﴿٨﴾ هَغِهٖ سِرِي دُوِهٖ زِرِيهٖ وِي اَوْ هَغِهٖ پِهٖ خِيْلُو خَبْرُو تِيْنِكِ نَهْ وِي.

غَرِيْبِي اَوْ اَمِيْرِي

۹ ﴿٩﴾ غَرِيْبِ وِرُوْرِ دِ پِهٖ خِيْلِهٖ اُوچْتِهٖ مَرْتَبِهٖ فَخْرِ وِكْرِي، ﴿١٠﴾ اَوْ دَوْلَتْمَنْدِ دِ پِهٖ خِيْلِ اَدْنِيْ حَالَتِ، خُكِهٖ چِهٖ هَغِهٖ بِهٖ لَكِهٖ دَ وِبْنُو دَ گُلِ تِيْرِ شِي. ﴿١١﴾ خُكِهٖ چِهٖ دَ نَمْرِ پِهٖ رَاخْتُو نَمْرِ

تاؤجن وی چه وابښه او ګلونه ریژوی او د هغه ښائست نه پاتې کیږی، دغه شان دولتمند به هم سره د خپل کاروبار د خاورو سره خاورې شی.

آزمیښت او لمسون

۱۲) بختور دې هغه سرې چه آزمیښت زغمی، هر کله چه هغه و آزمائیلې شو نو د ژوندون هغه تاج به حاصلوی چه مالک د خپلو مئینو سره وعده کړې وه. ۱۳) هر کله چه څوک و آزمئیلې شی نو دا د ونه وائی چه ”په ما دا آزمیښت د خدائې د طرفه وو،“ ځکه چه نه خو خدائې په بدئ آزمئیلې شی او نه خدائې څوک آزمئی. ۱۴) په حقیقت کښې هر سرې هغه وخت آزمائیلې شی کله چه د هغه خپل بد خواهش په دوکه ورکولو هغه وښلوی. ۱۵) نو بیاد هغه بد خواهش امیدوار شی او ګناه ترې نه پیدا شی، او چه ګناه زیاته شی نو مرگ پیدا کوی.

۱۶) ائې زما خوارو وړونو! غلیرئ مه. ۱۷) هر ښه بخشش او هر کامل انعام د آسمان نه راځی او د خدائې نه موندلې کیږی چه د نمر سپورمئ او د ستورو پیدا کوونکې دې. په هغه کښې نه خو څه تبدیلی راځی او نه د گردش له عمل روښانه کیږی او نه تیاره کیږی. ۱۸) هغه په خپله مرضئ مونږ د حق کلام په وسیله پیدا کړلو چه د هغه په مخلوقاتو کښې مونږ یو قسم وړومبئ میوه شو.

کلام آوریدل او پر عمل کول

۱۹) ائې زما وړونو! دا خبره تاسو ته معلومه ده، نو هر څوک د په آوریډو کښې تیز او په وینا کښې قلاړه او په غصه کښې سوږ وی. ۲۰) ځکه چه د انسان قهر د خدائې د صداقت کار نه شی کولې. ۲۱) تاسو ځکه ټول پلټوالې او د بدئ ګند لرې کړئ، او هغه کلام پیر په عاجزئ سره قبول کړئ چه په زړه کښې کرلې شوې او تاسو له

٢٢) خو په كلام عمل كوونكى جوړ شى، نه چه تش اوريدونكى چه خان په دوكه كېښۍ ساتى. ٢٣) خكه چه هغه خوك چه د كلام اوريدونكى دى او عمل پرې نه كوى، هغه د هغه سپرى په شان دې خوك چه خپل شكل په آئينه كېښۍ وگورى. ٢٤) هر كله چه هغه خپل خان ووينى او لار شى نو سمدستى دا هير كړى چه زه خنگه وم. ٢٥) خو كوم سپرې چه د آزادى په كامل شريعت په غور سره گورى، هغه به خپل كار كېښۍ بختور وى، خكه چه هغه چه خه واورى نو هيروى ئې نه، خو عمل پرې كوى.

٢٦) خوك چه خان دينداره گنى او بيا هم خپله ژبه په قابو كېښۍ نه ساتى، هغه خپل خان ته دوكه وركوى، نو د هغه ديندارى باطله ده. ٢٧) زمونږ د خدائې او پلار په نزد خالصه او بې عيبه ديندارى دا ده چه د يتيمانو او د كونډو د مصيبت په وخت د هغوى پالنه وكړئ او خپل خان د دنيا نه بې داغه ساتئ.

د طرفدارى په خلاف خبردارى

٢) ١) ائې زما وروڼو! تاسو چه په مالک عيسى مسيح ايمان راوړې دې خوك چه د جلال خاوند دې، نو بيا طرفدارى مه كوئ. ٢) ولې چه كه يو سپرى د سرو زرو گوته او بنائسته جامې آغوستې وى او ستاسو د عبادت خائې ته راشى او يو غريب سپرى په شلیدلو جامو كېښۍ، ٣) نو تاسو د هغه بنائسته جامو د خاوند لحاظ كوئ او هغه ته ووايئ چه ”راځئ تاسو په دې سم خائې كېښۍ كېښۍ،“ او غريب سپرى ته ووايئ چه ”ته هلته ودرېره، يا زما د پښو د خوكې سره كېښۍ“ ٤) نو آيا دا تاسو په خپلو كېښۍ طرفدارى ونه كړه؟ او د بدنيتى مُنصفان نه شوئ؟

٥) ائې زما خوږو وروڼو! زما واوړئ، ولې خدائې د دې دنيا خواران غوره كړى نه

دی خُء، یعنی هغه خواران چه دَ ایمان سره دولتمند دی، چه هغوی دَ هغه سره په بادشاهی کبښی شریک شی، چه خُدائے دَ هغوی سره لوظ کړی دے چه ورسره مینه کوی؟ (۶) تاسو خو دَ غریب سپری سپکاوی وکړو. آیا دولتمند په تاسو ظلمونه نء کوی؟ اُو آیا هغوی تاسو عدالتونو ته نء راکاری؟ (۷) آیا هغوی دَ هغه بزرگ په خوږ نوم کُفر نء غروی دَ چا نوم چه تاسو ته درکړی شوے دے؟

(۸) نو بیا هم که تاسو دَ کتابِ مُقدس په مُطابق هغه شاهي شریعت پوره کوی چه وائی چه: ”دَ خپل گاونډی سره دَ خپل حان په شان مینه کوی،“ نو ښه کوی. (۹) خو که چرے تاسو طرفداری کوی نو گناه کوی اُو دَ شریعت له مخه مجرمان یی. (۱۰) ځکه چه چا چه په ټول شریعت عمل وکړو اُو صرف په یوه خبره کبښی ئے هم خطا وکړه نو هغه په ټولو خبرو کبښی گناه گار شو. (۱۱) ځکه چه چا چه دا وفرمائیل چه ”زنا مه کوی،“ نو هغه دا هم فرمائیلی دی چه ”خون مه کوی،“ نو که تاسو زنا ونه کړه ولے خون مو وکړو، نو شریعت ماتوی. (۱۲) اُو تاسو دَ هغه خلقو په شان کلام اُو عملونه هم کوی دَ چا چه به دَ آزادی دَ شریعت په مُطابق انصاف کیری. (۱۳) ځکه چه چا چه رحم ونه کړو نو په هغه هم دَ انصاف په مُطابق رحم نء کیری. بیا هم رحم په انصاف غالب راخی.

ایمان اُو عملونه

(۱۴) ائے زما وروڼو! که څوک ووائی چه زه ایماندار یم خو عمل نء کوی نو فائده ئے څه؟ آیا داسے ایمان هغه له خلاصون ورکولے شی څه؟ (۱۵) چه څوک ورور یا خور دَ جامو اُو دَ خوراک حاجتمند وی، (۱۶) اُو بیا هم تاسو ورته دا وایی چه ”په خیر لار شه، تود اُو موږ اوسه،“ خو چه کوم څیزونه هغه ته په کار وی، هغه ورنه کړی نو فائده ئے څه؟ (۱۷) دغه شان ایمان هم دے، که دَ دے سره عمل نء وی نو هغه ایمان مړ دے.

﴿١٨﴾ بلکه څوک دا وئیلے شی چه ”تہ ایماندار یئے او زہ عمل کوونکے.“ ته خپل ایمان بغیر د عمل نه ما ته څرگند کړه او زہ به خپل ایمان په عمل تا ته څرگند کړم. ﴿١٩﴾ تہ په دے خبره ایمان لرے چه خدائے یکی یو دے. خیر دا بنه کوے! شیطانان هم دا ایمان لری او د ویرے نه رپیږی. ﴿٢٠﴾ خو آئے بیکاره سپړیه! آیا تہ په دے هم نه پوهیږے چه د عمل نه بغیر ایمان بے کاره دے؟ ﴿٢١﴾ نو هر کله چه زمونږ نیکه ابراهیم خپل زوئے اسحاق په قربانگاه د قربانی په طور پیش کړو نو آیا هغه په عمل سره صادق نه شو؟ ﴿٢٢﴾ نو بیا تا وکتل چه ایمان د هغه د عمل سره یو خائے اثر وکړو او د عمل سره ایمان کامل شو. ﴿٢٣﴾ او د کتاب مقدس هغه کلام پوره شو چه ”ابراهیم په خدائے ایمان راوړو او دا د هغه د پاره په صداقت حساب شو،“ او هغه خلیل الله ویلے شو. ﴿٢٤﴾ نو بیا تاسو وینی چه انسان تش په ایمان نه، بلکه په عمل صادق کیږی.

﴿٢٥﴾ هم دغه شان راحبے کنجری هم چه هر کله هغه جاسوسان په خپل کور کبښے ایسار کړل او په بله لار ئے رخصت کړل، نو آیا په عمل صادق نه شو؟

﴿٢٦﴾ غرض دا چه څنگه چه بدن بغیر د روح نه مړ دے هم هغه شان ایمان هم بغیر د عمل نه مړ دے.

ژبه

٣ ﴿١﴾ آئے زما ورونیو! له تاسو نه د پیر اُستازان جوړ نه شی ځکه چه تاسو خبر یئ چه مونږ چه اُستازان یو، زیاته سخته سزا به مومو. ﴿٢﴾ ځکه چه مونږ ټول اکثر غلطی کوو، که څوک په خپلو خبرو کبښے غلطی نه کوی نو هغه کامل دے او ټول بدن په قابو کبښے ساتلے شی. ﴿٣﴾ هر کله چه مونږ د قابو کولو د پاره د آسونو په څلو کبښے قیزے اچوو نو د هغوی ټول بدن هم گرځولے شو. ﴿٤﴾ گوری، سمندری جهازونه اگر که پیر لوتے لوتے وی او په تیزو بادونو چلولے شی خو بیا هم د یو ورکوټی سکان په

وجہ دَ ماہگی دَ مرضیٰ پہ مُطابق گرزولے شی. ﴿۵﴾ ہم دغہ شان ژبہ ہم یو ورکوٹے
 اَندام دے اؤ پیرے غٹے خبرے کوی.

گوری! پہ یو ورکوٹی بخری سرہ پہ خومرہ لوائے خَنگل کبے اور ولگی. ﴿۶﴾ اؤ ژبہ ہم
 یو اور دے، دا زمونر پہ اَندامونو کبے دَ شرارت یوہ دُنیا دہ، اؤ پہ ٲول وجود کبے
 بدی پیدا کوی اؤ زمونر پہ ٲول ژوندون کبے اور لگوی، اؤ پہ خپلہ دَ دوزخ دَ اور نہ
 بلیری. ﴿۷﴾ حَکہ چہ ہر قِسم خَنگلی خَناور، مارغان، چینجی مینجی اؤ دریابی خَناور
 خو دَ اِنسان پہ قابو کبے راتلے شی اؤ راغلی ہم دی، ﴿۸﴾ خو ہیخوک ژبہ پہ قابو
 کبے نہ شی راوستلے. ہغہ یوہ بلا دہ چہ چرے ایساریری نہ، دَ مَر کُونکی زہر نہ
 پکہ دہ. ﴿۹﴾ ہم پہ دے مُونر دَ مالک اؤ پلار ثنا کُو، اؤ ہم پہ دے بنی آدمو تہ چہ دَ
 خُدائے پہ صُورت پیدا شوی دی، بنیرے کُو. ﴿۱۰﴾ دَ یکی یوے خُلے نہ مُبارکی
 خبرے اؤ بنیرے راوزی. ائے زما وروئو! داسے نہ دی پہ کار. ﴿۱۱﴾ آیا دَ چینے دَ یکی
 یوے خُلے نہ خوہے اؤ تروے اوبہ وزی خَہ؟ ﴿۱۲﴾ ائے زما وروئو! آیا دَ اینخیر پہ ونہ
 کبے سُون، اؤ پہ انگور کبے اینخیر پیدا کیدے شی خَہ؟ ہم دغہ شان دَ مالکینے
 چینے نہ خوہے اوبہ نہ شی راوتلے.

دَ آسمانونو حکمت

﴿۱۳﴾ پہ تاسو کبے خوک ہو بنیار اؤ پوہہ شتہ دے؟ ہغہ دَ پہ خپلو کارونو دَ نیک چال
 چلن پہ وسیلہ اؤ عاجزی سرہ دَ دا خبرہ ثابتہ کری، یعنی داسے عاجزی چہ دَ حکمت
 نہ پیدا کیری. ﴿۱۴﴾ خو کہ تاسو پہ خپلو زرونو کبے سختہ کینہ اؤ خودغرضی لری نو
 فخر مہ کوی اؤ مہ دَ حق برخلاف دروغ وایی. ﴿۱۵﴾ دا ہغہ حکمت نہ دے کُوم چہ لہ
 آسمان نہ راگوزیری بلکہ دُنیاوی، نفسانی اؤ شیطانی دے. ﴿۱۶﴾ حَکہ چہ ہر چرتہ چہ
 کینہ اؤ خودغرضی وی، ہلتہ فساد اؤ ہر قِسم بدکار ہم کیری. ﴿۱۷﴾ خو چہ کُوم حکمت
 لہ آسمان نہ راخی، اول خو ہغہ پاک وی، بیا صلح خوہوونکے، نرم مزاجہ، تربیت

خوبښوونکې، رحم کوونکې او د ښو میوو نه ډک، ناطرفداره او بې ریا. (۱۸) او صلح کوونکی د صلح سره داسې تخم کری چه د صداقت میوې ترې پیدا کیږی.

د دُنیا سره دوستی کوئ

۴ (۱) په تاسو کښې جنگ جگرې له کومه راغله؟ آیا د هغه خواهشاتو نه نه دی کوم چه ستاسو په اندامونو کښې فساد کوئ؟ (۲) تاسو چه د کوم څیز خواهش کوئ خو تاسو ته په لاس نه درځی، ځکه خون کوئ او کینه لری خو هیڅ حاصلولې نه شی. تاسو نښلی، جنگیږئ، خو تاسو ته ځکه نه ملاویږی چه له خدائې نه ئې نه غواړئ. (۳) تاسو ئې غواړئ او مومئ ئې نه، دا ځکه چه په بد نیت ئې غواړئ، چه په خپل عیش و عشرت ئې ولگوئ. (۴) ائې بې وفا خلقو! آیا تاسو ته معلومه نه ده چه د دُنیا سره دوستی لرل د خدائې سره دښمنی کول دی؟ نو بیا چه څوک د دُنیا دوست جوړیدل غواړی، هغه خپل ځان د خدائې دښمن کوئ. (۵) آیا تاسو دا گنئی چه مقدس کتاب بې فائدې وائی چه خدائې هغه رُوح چه زمونږ په زړونو کښې اچولې دې، هغه د حسد خواهش لری څه؟ (۶) بلکه زیات فضل ورکوی، نو ځکه دا وایئ چه ”خدائې د کبرژنو مُقابله کوئ خو عاجزانو ته فضل وربخښی.“

(۷) نو بیا د خدائې تابع شی، او د ابلیس مُقابله وکړئ نو هغه به درنه وتښتی. (۸) که تاسو خدائې ته ورنزدې شی نو هغه به تاسو ته رانزدې کیږی. ائې گناه گارانو! خپل لاسونه د بدو کارونو نه صفا کړئ او ائې دوه زړیو سپرو! خپل زړونه پاک کړئ. (۹) افسوس او ویر وکړئ او ژاړئ، ستاسو خدا د په ویر بدله شی او ستاسو خوشحالی د په غم! (۱۰) د مالک په وړاندې عاجز شی او هغه به تاسو سربلند کړی.

په ورور الزام لگول

۱۱) ائے ورونو! په يو بل پسے خبرے مه كوئ. څوك چه په خپل ورور پسے خبرے كوی يا په خپل ورور الزام لگوی، هغه د شریعت بد وائی او په شریعت الزام لگوی، او كه ته په شریعت الزام لگوی نو په شریعت عمل كوونكے نه، بلكه په هغه قاضي شوے. ۱۲) خو د شریعت وركوونكے او قاضي خويكي يو دے چه د بچ كولو او د هلاكولو توان لری، خو ته څوك ئے چه په خپل گاونډی الزام لگوے؟

د فخر په خلاف خبرداری

۱۳) تاسو چه دا وایئ چه ”مونږ به نن يا صبا فلانكي ښار ته لاړ شو او هلته به يو كال ايسارېږو او په سوداگرۍ كې به گټه كوو،“ ۱۴) او په دے نه یی خبر چه صبا به څه كېږی، ستاسو ژوند څه څيز دے؟ د يو پراس په شان دے چه د لږ ساعت د پاره ښكاره شو او بيا ختم شو. ۱۵) د داسے وينا په ځائے تاسو ته دا وئیل په كار دی چه ”كه مالك غواړی نو مونږ به ژوندي پاتے شو او دا يا هغه كار به هم وكړو.“ ۱۶) خو اوس تاسو په خپلو ډوزو فخر كوئ خو دا قسم فخر كول بد دی.

۱۷) نو بيا كه څوك په ښو كولو پوهېږی او نه ئے كوی، د هغه د پاره دا گناه ده.

دولتمندو ته خبرداری

۱) ائے دولتمندو! زما واوری، تاسو په خپلو هغه مصیبتونو چه راتلونکی دی، ژړا او فریاد وكړئ. ۲) ستاسو مال سخا شو او ستاسو جامے چينجو ووهلے. ۳) ستاسو سره او سپین زنگ شول او هغه زنگ به په تاسو گواهی وركوی او د اور په شان به ستاسو غوښه وسوزوی. تاسو په آخری ورځو كېښے خزانه جمع كړے ده. ۴)

گورئ! کُومو مزدورانو چه ستاسو په پتو کبسے لؤ کړے دے، د هغوی هغه مزدوری چه تاسو ایساره کړے ده، چغے وهی اؤ د لوگرو فریاد د قادر مُطلق خُدائے غورونو ته رسیدلے دے. (۵) تاسو په دُنیا کبسے عیشونه اؤ مزے وکړلے، اؤ تاسو خپل خانونه د حلالیدو د ورغ د پاره خاریه کړل. (۶) تاسو صادق سرے قصوروار کړو اؤ ومو وژلو، خو هغه ستاسو مُقابله نه کوی.

صبر اؤ دُعا

(۷) نو ائے ورونیو! د مالک تر راتلو پورے صبر وکړئ، گورئ زمیندار د مزکے د قیمتی فصل په انتظار کبسے د منی اؤ د سپرلی د باران تر وریدو پورے صبر کوی. (۸) نو تاسو هم صبر وکړئ اؤ خپل زړونه مضبوط کړئ ځکه چه د مالک راتلل نژدے دی.

(۹) ائے ورونیو! د یو بل شکایت مه کوی چه تاسو سزا ونه مومی. گورئ! قاضی په دروازه کبسے ولاړ دے. (۱۰) ائے ورونیو! کُومو نبیانو چه د مالک په نوم کلام وکړو، هغوی د تکلیفونو تیرولو اؤ د صبر کولو نمونه وگنئی. (۱۱) گورئ صبر کُونکو ته مُنبر بختور وایو. تاسو خو د ایوب د صبر حال اُوریدلے دے، اؤ د مالک له طرفه چه د دے انجام وشو هغه مو هم معلوم کړو، ځکه چه مالک پیر مهربان اؤ رحیم دے.

(۱۲) خو ائے زما ورونیو! د ټولو نه لویه خبره دا ده چه قسم ونه خورئ، نه د آسمان اؤ نه د مزکے اؤ نه د خه بل خیز، بلکه د هو په خائے هو وایی اؤ د نه په خائے نه، د پاره د دے چه د سزا لائق ونه گرزئ.

(۱۳) که په تاسو کبسے څوک غم زیلے وی نو دُعا دِ وغواړی، که خوشحاله وی نو ثنا دِ ووائی. (۱۴) که په تاسو کبسے څوک بیمار وی نو دِ جماعت مشران دِ راوبلی اؤ د هغه دِ پاره دِ دُعا وغواړی اؤ د مالک په نوم دِ هغه په تیلو غوړ کړی. (۱۵) اؤ کومه دُعا چه به

په ایمان سره وغوښته شی د هغه په وجه به بیمار بچ شی، اُو مالک به هغه پاڅوی اُو
 که هغه گُناهُونه کړی وی نو هغه به هم ورته معاف شی. (۱۶) نو بیا تاسو په خپلو کښی
 یو بل ته د خپلو گُناهُونو اقرار وکړئ اُو د یو بل د پاره دُعا وغوړئ چه شفا
 ومومی. د صادق د دُعا په اثر پیر خه کیدے شی. (۱۷) ایاس زمونږ په شان انسان وو،
 هغه پیر په جوش سره دُعا وغوښته چه باران د ونه ورپری، خکه خو درے نیمو کالو
 پورے په مزکه باران ونه وریدلو. (۱۸) بیا چه هغه دُعا وغوښته نو د آسمان نه اوبه
 ووریدے اُو په مزکه فصل پیدا شو.

(۱۹) ائے زما ورونو! که څوک په تاسو کښی د حق د لارے نه واوړی اُو بل څوک هغه
 راواړوی، (۲۰) نو هغه د په دے پوهه شی چه څوک چه گُناه کار د گمراهی نه راواړوی،
 هغه یو کس د مرگ نه بچ کوی اُو په پیرو گُناهُونو پرده اچوی.